

Nắng Và Nóng

Nắng đến nỗi thấy cái gì cũng...nắng! Thấy con chim đen thành con chim trắng, không ngờ! Tôi phơi tờ giấy để gói bài thơ, thơ chưa có mà giấy thì vàng ố!

Nắng đến nỗi hoa vàng đầu ngô cũng vàng hơn, chắc cũng sắp héo hơn? Nắng không vui nhưng không dám nói nắng buồn, sợ ông Trời trách mình sao nói nhảm!

Nắng mùa Xuân là nắng tươi, nắng thắm, nắng mùa Hè là lửa của lò nung! Nhớ làm sao cái nắng cũ trên rừng...dừng tay cuộc hứng mờ hôi, ngó nắng!

Mùa Hạ đỏ thắm bé thơ im lặng. Em không trả lời câu Chị Đẹp Em Đâu? Em đội cái mũ rơm cho nguội nắng trên đầu...tóc em bay bay chắc theo tà áo chị?

Người Chị Đẹp mờ trên đường Thiên Lý...gần trăm năm ai nhớ nữa Huyền Kiều (*). Ai nhớ nữa một Tình Yêu, tôi nhật nắng chép bài thơ...nghe nóng!

Em dễ thương ơi, hãy đọc đi, cảm động! Chị dễ thương ơi, hãy đọc đi, băng khuâng. Còn nửa năm nữa mới tới mùa Xuân, còn tám mươi năm nữa mới tàn Thế Kỷ!

Trần Vấn Lệ

(*) Huyền Kiều là tác giả bài thơ có những câu: "Hạ đỏ có chàng tới hỏi, em thơ, chị Đẹp em đâu? Chị em khăn thắm choàng đầu đi đuổi bướm vàng ngoài nội...".